

PRÆDIKEN ANDEN PÅSKEDAG 2024

”Kristus er opstanden. Ja, sandelig er han opstanden.”

Sådan lyder det glædelige budskab, som vi har ventet på gennem seks ugers forberedelse og fastetid. Ordene har ligget som en rolig understrøm, som en anelse, et uudsagt håb, en tilbageholdt forventning. Ordene, forventningen, har ligget der, selvom vi har svært ved at tro, at det skulle være sandt.

Vi kan med vores forstand forstå og tro på, at Jesus sad sammen med sine disciple Skærtorsdag aften; at han spiste sammen med dem; at han forudsagde sin egen henrettelse og Judas’ forræderi.

Vi kan også forstå og tro på, at han Langfredag blev korsfæstet på Golgata, og at Josef fra Arimatæa tog hans døde legeme ned fra korset og lagde det i graven. Det er også til at forstå og tro på, at de lagde en stor sten for hullet til den hule, som liget var lagt i.

Og mon ikke de fleste af os er med så langt, at apostlene gik ud til graven søndag morgen for at se til den; kvinderne for at salve den døde i overensstemmelse med traditionen. Og vi kan også forstå og tro på, at graven var tom, da de nåede derud. Nogen kunne jo bare have fjernet den døde.

Men at Jesus viste sig for Marie Magdalene – som den opstandne – det kan vi ikke forstå, og mange har også svært ved at tro det. Man kan spørge sig selv, om vi kan tage hendes ord for pålydende; de ord, som hun sagde på tredjedagen *efter* at Jesus led døden på korset:

”Jeg har set Herren”.

Det var tidligt om morgenen og stadig mørkt, og hvordan kunne hun være sikker på, at det var Herren, hun talte med? Ganske vist kaldte han hende ved hendes navn, men alligevel? Kan vi være sikre? Og var hun overhovedet et troværdigt vidne? Dengang regnedes kvinder ikke for lige så troværdige vidner som mænd, og dertil kommer, at Marie Magdalene havde et blakket ry. Kan vi regne med det, hun sagde? Kan vi tillægge dét betydning i dagens Danmark, som hun sagde for hen ved 2000 år siden?

Inden for retssystemet og afgørelsen af retssager spiller vidner en væsentlig rolle. Den, der fremsætter en påstand ved en domstol, skal kunne føre bevis for sin påstand, og et vidne kan være et vigtigt og væsentligt bevis.

Et vidne er en person, der overværer en hændelse, og som derefter kan blive indkaldt til retten for at afgive forklaring om, hvad vedkommende har iagttaget med hensyn til den hændelse, som er genstand for retssagen.

Vurderingen af, hvilken betydning en vidneforklaring kan tillægges, er ikke bundet af retsregler. Dommerne må støtte sig til deres almindelige dømmekraft og livserfaring.

Skulle en domstol i dag vurdere, om udsagnet fra Maria Magdalene var sandt, ville dommerne ikke skele til, om vidnet er en mand eller en kvinde, men det ville spille en rolle, om vidnet fremstår troværdigt. Kunne hun tænkes at have en skjult dagsorden? Og man ville nok spørge hende, hvordan hun kunne være sikker på, at ham, hun talte med, *var* den opstandne og ikke en anden. Havemanden, for eksempel. Og kunne det ikke blot tænkes, at hun så ham for sit indre blik? De fleste af os har nok prøvet den fornemmelse at se og mærke en afdød.

Det vil også spille en rolle, at hændelsen, altså opstandelsen, er sket for lang tid siden. Jo længere tid der er gået siden hændelsen, jo mindre betydning vil dommerne tillægge vidneforklaringen. I sagens natur ville Maria Magdalene ikke kunne møde op og afgive sit vidneudsagn, og dommerne måtte derfor i stedet for overveje, om hendes øjenvidneberetning kunne afløses af den overlevering af hendes beretning, som er nedfældet i evangeliet. I den forbindelse ville en dommer også tage i betragtning, at der findes forskellige vidneberetninger om den påståede opstandelse, og at de stritter i forskellige retninger.

I en retssag i dag ville modparten nok også indkalde vidner, der skulle bidrage til at skyde Maria Magdalenes vidneudsagn ned. En videnskabsmand ville sige, at der ikke er bevis for og eksempler på, at et dødt legeme vil kunne vækkes til live igen.

Så set med nutidens briller vil det derfor være vanskeligt, eller måske snarere umuligt, at føre bevis for, at Maria Magdalene har set den opstandne Herre. Der kan heller ikke på anden måde føres bevis for det, som skete i tiden mellem gravlæggelsen og den søndag morgen, hvor hun siger, at hun så den opstandne Herre.

Skulle dommerne i en retssag afsige dom om rigtigheden af budskabet, eller påstanden om man vil, at Kristus er opstanden, så ville de nok nå frem til, at der ikke er ført tilstrækkeligt bevis. MEN det betyder jo ikke, at hændelsen ikke har fundet sted. Den er blot ikke bevist.

Men dette handler ikke om jura, men om tro. Når det gælder Jesu Kristi opstandelse fra de døde og det håb om de dødes opstandelse, som Hans opstandelse nærer, må vi konstatere, at det ikke kan forstås og bevises. Men det er jo ikke ensbetydende med, at det ikke er sket! Opstandelsen er uforståelig, fordi den totalt og ufuldkomment modsiger vores opfattelse af, at vi selv er indgangen til og herre over den sande forståelse af liv og død. Opstandelsen kan kun tros, for Gud taler ikke til os gennem kendsgerninger og beviser, men gennem tro!

Derfor betyder det heller ikke noget, at vidneudsagnene om opstandelsen stritter i forskellige retninger. Man kunne i øvrigt over for det synspunkt anføre, at variationen

bestyrker sandhedskraften, for hvis en flok religionsmagere havde været opsatte på at binde eftertiden en løgn på ærmet, ville de nok have udvisket mistænkelige forskelligheder. I stedet er der fire fortællere, som hver især er ivrige efter at fortælle om det enestående.

Og det forhold, at vidneberetningen fra Maria Magdalene er et par tusind år gammel, spiller heller ikke nogen rolle. Vidneberetningen har været lige så svær at have tiltro til dengang som den dag i dag.

Søren Kierkegaard mente heller ikke, at den samtidige discipel var et mere pålideligt vidne og en mere pålidelig viderebringer af troen end senere disciple, for Maria Magdalenes udsagn forudsætter, at hun havde tro – tro på, at ham, hun talte med, var Kristus.

Når vi tror, at Maria Magdalene har set den opstandne Herre, kan vi også tro, at opstandelsen har noget at sige os. For med dåben er vi indlemmet i Hans opstandelse fra de døde, og derfor giver dåben et håb, der er levende, selv når nogen dør, og når vi selv dør. Det er det, som vi udtrykker, når det ved døbefonten – og også ved graven – lyder, at vi er genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Det er det evige livs håb, som vi er genfødt til. Det evige livs håb skal vi synge om i den næste salme. Her stiller vi spørgsmålet:

Hvad er det at møde den opstandne mester i live igen?

Det er, at Han møder os i livet;

Det er, at han vandrer med os;

Det er som at løftes med mægtige hænder;

Det er at turde gøre, hvad der evigt giver mening.

Det er at få den evige fred.

Glædelig påske.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og HÅ, du, som var, og er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.